

פרוטוקול מס' 9
מישיבת הוועדה המשותפת כלכלה-חוקה
יום שלישי, כ"ב בכסלו התשס"א (19 בדצמבר 2000), שעה 9:45

נכחו:
חברי הוועדה:

אברהם פורז - היו"ר
אברהם רביץ - מ"מ היו"ר
אחמד טיבי

מוזמנים:

עו"ד טנה שפניץ
מתמחה נעה גושן
מתמחה עידית גרינבוים
עו"ד דלית דרור
עו"ד אלן זיסבלט
עו"ד ליהי פלדמן
רגינה ויטנברג
עו"ד ורדה לוסטהויז
אלי מונטג
יצחק טל
עו"ד יצחק קמחי
ד"ר דוד תדמור
עידית פרוים
אריה כהן
ברטה כהן
רוני לשצינסקי
עו"ד יוסף אריה
פרדי וידר
עו"ד קרן ארבל
עו"ד חנה הופנונג
עו"ד מרים טמיר
עו"ד דן קרני
עו"ד יהודה טלמון
עו"ד יהודה לנדא
משה ברונדוון
עו"ד בתיה מילר
גלית אבישי
אמנון אלטמן
גיאורא מיוחס
דן אבנון
ראובן קובנט
משה וילשנסקי

- משנה ליועץ משפטי לממשלה, משרד המשפטים
- משרד המשפטים
- משרד המשפטים
- משרד המשפטים
- משרד המשפטים
- משרד המשפטים
- בנק ישראל
- משנה ליועץ המשפטי, בנק ישראל
- יועמ"ש בנק ישראל
- המפקח על הבנקים
- הממונה על הגנת הצרכן,
משרד התעשייה והמסחר
- הממונה על הגבלים עסקיים,
רשות להגבלים עסקיים
- רשות להגבלים עסקיים
- מנהל אגף ההוצאה לפועל, הנהלת בתי המשפט
- הוצל"פ ירושלים, הנהלת בתי המשפט
- בנק הפועלים
- בנק הפועלים
- מנכ"ל אגוד הבנקים
- בנק דיסקונט
- בנק דיסקונט
- בנק לאומי
- בנק בינלאומי
- יו"ר מועצה, להב-לשכת ארגוני העצמאיים
- לשכת עורכי הדין
- לשכת עורכי הדין
- רשות להגנת הצרכן
- מנכ"ל המועצה הישראלית לצרכנות
- יו"ר ביזנס דאטה ישראל
- טראנס יוניון ארה"ב
- טרנס יוניון
- מנכ"ל דן אנד ברדסטריט ישראל
-

יועץ משפטי: אתי בנדלר

מנהלת הוועדה: לאה ורון

קצרנית: תמר מרימוביץ

סדר היום: הצעת חוק שירות נתוני אשראי, התשנ"ח-1997.

הצעת חוק שירות נתוני אשראי, התשנ"ח-1997היו"ר אברהם פורז :

אני פותח את הישיבה. על סדר יומנו הצעת חוק שירות נתוני אשראי.

אברהם רביץ :

באיזה שלב אנחנו נמצאים?

אתי בנדלר :

בהכנה לקריאה שנייה ושלישית.

היו"ר אברהם פורז :

מדובר בהצעת חוק ממשלתית, כך שממילא לא תהיה בעיה לגמור את עבודתנו ולהביא אותה, אני מניח, במסגרת אחת הישיבות שיתקיימו בפגרה, אם יתקיימו. בכל מקרה, אני מניח שעקבתם אחרי מה שקרה אתמול בערב, וראיתם שהכנסת לא מתפזרת.

אתמול נכחתי בוועדת החוקה, חוק ומשפט של הכנסת, וגיליתי שהיושב ראש משתמש במיקרופון וברמקול כדי להתגבר על הרעש. אני לפעמים מגלה שבתום ישיבה כזאת אני צרוד. אני מאד מבקש מכם לנהל את הדיון בצורה נינוחה ורגועה ככל הניתן.

באיזו נקודה סיימנו את הישיבה? נדמה לי שגמרנו את עניין חמשת הצ'קים המפורסמים.

טנה שפניץ :

הכנסנו את הדברים שבישיבה הקודמת החלטתם עליהם. חלק לקחנו כהנחות, וחלק שילבנו כאופציות.

אברהם רביץ :

האם עברנו כבר על סעיפים מסוימים?

היו"ר אברהם פורז :

עברנו על כל הסעיפים הטכניים, ועכשיו אנחנו נמצאים בליבה, שאומרת מה מותר למסור ומה אסור למסור. כל היתר עוסק בשאלות איך מקבלים רשיון, איך מבטלים רשיון, מי מבקש וכל מיני דברים טכניים. אנחנו עכשיו נמצאים בליבה.

אתי בנדלר :

בעניין הצ'קים, אדוני היושב ראש, זאת לא היתה הצעה, אלא זו היתה הצעה להחלטה שלך.

היו"ר אברהם פורז :

אנחנו למעשה נמצאים בסעיף 15 במובן הזה. אני כרגע לא נכנס לניסוח, או שכן צריך להיכנס לניסוח?

טנה שפניץ:

לא, אנחנו ננסח.

היו"ר אברהם פורז:

רצינו ליצור מצב שחברה למסירת נתוני אשראי יכולה למסור מידע על עשרה צ'קים שחזרו, גם אם הם אינם מאותו תאגיד בנקאי ולהצליב מידע, לקבל חמישה מאחד וחמישה מאחר. יצאנו מתוך הנחה שאין זכות לחייב לגבי עשרה צ'קים שחזרו בכל בנק במדינה, אלא די בזה שמול המערכת הבנקאית חזרו עשרה צ'קים. חבר הכנסת רביץ, אתה לא אוהב שחוזרים צ'קים, נכון?

אברהם רביץ:

בוודאי שלא. אולי אני מתפרץ לדלת פתוחה ואולי זה לא לעניין, אז אתה תעצור אותי. היתה לי שאלה עקרונית, במה דברים אמורים. הסידור הזה נוח לי לגבי עסקים. אדם שפותח עסק ורוצה לקבל אשראי, ראוי שהוא יעבור את הבדיקות המתאימות, וזה גם יואיל לו – הרי הריבית תהיה אולי נמוכה.

היו"ר אברהם פורז:

חבר הכנסת רביץ, קבענו שמי שלא רוצה שיאספו עליו אינפורמציה, לא אוספים עליו.

אתי בנדלר:

רק מידע חיובי.

היו"ר אברהם פורז:

זאת אומרת, לא אוספים עליך אינפורמציה חיובית שעשית דברים טובים, כמו: החזר הלוואות וכו', אבל כן אוספים עליך אינפורמציה שלילית. ברור שאתה לא רוצה שיידעו שפשטת את הרגל פעמיים.

אברהם רביץ:

בגדול, השאלה שלי היא האם אנחנו הולכים להחיל את זה גם על משכנתאות, כשבעצם כל עם ישראל מקבל משכנתא ממשלתית או אחרת.

היו"ר אברהם פורז:

אם מדובר במישהו שלא החזיר אותה?

אברהם רביץ:

לא, לפני שהוא הולך לקבל משכנתא, הוא יצטרך לעבור את החברה הזאת שתבדוק אותו. אני מדבר על כל הזוגות הצעירים.

אתי בנדלר:

בוודאי שכן. לא רק זה, אלא אפילו אם תרצה לקנות מקרר ותרצה לשלם עבורו בתשלומים, בעל החנות יהיה רשאי לפנות לחברה.

אברהם רביץ:

לגבי קניית מקרר אני מסכים, ואני מסכים אפילו ליותר מזה.

היו"ר אברהם פורז:

חבר הכנסת רביץ, לגבי משכנתאות אין בעיה, כי לבנק יש בטוחה של הנכס עצמו, אז השאלה מה עשית לא כל כך רלוונטית, וגם צריכים לציין ארבעה ערבים נוסף לזה. בדרך כלל במשכנתאות, לדעתי, הבעיה לא מתעוררת.

אברהם רביץ:

כן, אבל עכשיו בעלי המשכנתאות יצטרכו לעבור עוד שלב, גם את החברה הזאת.

היו"ר אברהם פורז:

לא בהכרח, אין סיבה.

לאה ורון:

לא בעל המשכנתא, אלא נותן האשראי הוא זה שפונה.

היו"ר אברהם פורז:

אם אני מנהל בנק למשכנתאות ופונה אליי זוג צעיר כדי שאתן לו הלוואה, והוא שילם 20% ממחיר הדירה במזומן ולוקח משכנתא על יתרת הסכום, אין סיבה שאני בכלל אתעניין לגביו, כי יש לי בטוחה, הנכס.

יוסף אריה:

עלול להיות מצב שמי שלא החזיר הלוואות, לא יקבל משכנתא.

אברהם רביץ:

אני מוטרד מהשאלה מה יקרה לזוגות הצעירים.

היו"ר אברהם פורז:

זה לא משנה. הרי היום אין אינפורמציה, אז הבנק מתייחס לכל אחד מהם כאילו הוא הלווה הכי גרוע, כי הוא לא יודע דבר על הזוג. אבל אם אחד מבני הזוג נניח בן 30 והוא כבר עצמאי שעשה כמה עסקאות ויש לו רקורד מאד טוב - -

אברהם רביץ:

אז תהיה לו הקלה.

היו"ר אברהם פורז:

הקלה גם בתנאי הביטחון וגם בריבית.

אברהם רביץ:

אבל אנחנו עלולים להגיע למצב שאדם שכן חזרו לו עשרה צ'קים, לא יוכל לקבל הלוואה.

היו"ר אברהם פורז:

אם אתה מנהל הסניף ויודע שחזרו לו עשרה צ'קים, תשקול מה אתה רוצה לעשות עם האינפורמציה הזאת. יכול להיות שחזרו לו צ'קים על סכומים קטנים, יכול להיות שהיתה טעות

ויכול להיות שלא מדובר בדברים משמעותיים. אתה בתור נותן האשראי תדע את האינפורמציה, ולפיה תחליט האם אתה רוצה לתת לו משכנתא או לא. זאת זכותך.

דן קרני :

חלק גדול הם כספי ממשלה.

אברהם רביץ :

אני לא רוצה שהממשלה תקבע שמסכן אחד שחזרו לו הציקים לא יקבל הלוואות. אני רוצה שתינתן הזדמנות גם לאדם שכשל, לבנות לעצמו בית.

היו"ר אברהם פורז :

לצורכי היעילות, אני מציע שנעבור סעיף, וכשנגיע לסעיף נחליט לגופו. סגרנו את העניין לגבי הציקים.

טנה שפניץ :

אתה יודע שלפי חוק צ'קים ללא כיסוי, אחרי מספר מסוים – היום זה עומד על חמישה – נשלחת התראה. אמרנו שזאת תהיה נקודת ציון, כי אז אפשר לקבוע גם את הזמנים, כך שיהיו שתי התראות.

היו"ר אברהם פורז :

בסדר, אז אתם אומרים שזה חייב להיות משני מקורות מינימום. זה מקובל עליי.

טנה שפניץ :

שני מקורות במשך שנה, ונתנו לו 30 יום להסתדר.

לאה ורון :

ושסך הכל חזרו עשרה צ'קים.

טנה שפניץ :

חבר הכנסת רביץ, לגבי כל חוב ניתנים לאדם 90 ימים כדי להסדירו.

אלן זיסבלט :

כי לפעמים לא מדובר בפיגור בתשלום, אלא באי הבנה או טעות של הבנק.

היו"ר אברהם פורז :

האם סיכמנו בחיוב לגבי פשיטת רגל של הלקוח? לגבי מידע מלשכות ההוצאה לפועל סיכמנו בחיוב. לגבי מידע מוגבל וציקים, דיברנו עכשיו. מה לגבי מידע מתאגיד בנקאי בדבר התראה ששלח?

אתי בנדלר :

זה מה שאושר עכשיו.

היו"ר אברהם פורז :

אז מה שהקראנו עכשיו אושר.

אתי בנדלר :

כן, ובמקביל לכך גם אושר סעיף 16(א3).

יהודה טלמון :

בנושא של מידע על התראה, נאמר "ובלבד שחלפו 90 ימים מיום משלוח ההתראה".

היו"ר אברהם פורז :

30 ימים.

יהודה טלמון :

כתוב פה "מיום משלוח ההתראה מבלי שהחוב נפרע ולא נערך לגביו הסדר". חסרה פה החלופה, מה קורה אם בעל החוב פעל בהליכים משפטיים נגד החוב. לא מספיק שחלפו X ימים מבלי שהחוב נפרע או נערך הסדר.

היו"ר אברהם פורז :

יש משהו בהערה. נניח לרגע שחולקים על החוב - כמו שכתוב "טרם הוגש כתב הגנה" – האם חייבים לציין את זה בהערה?

אתי בנדלר :

כן, זה כבר הוחלט באחת הישיבות הראשונות.

דן אבנון :

יש הזדמנות לנבדק להכניס שורה מטעמו לדוח.

היו"ר אברהם פורז :

לגבי מידע מתאגיד בנקאי בדבר התראה בכתב וכו', דיברנו על 60 יום.

טנה שפניץ :

לא, 90 יום. זה נעשה גם קצת ברוח דבריו של חבר הכנסת רביץ. אנחנו רואים באנשים שמסדירים את החובות שלהם, אנשים אמנים. באמת קורה שאדם יכול להשיג הלוואה ולהסתדר, ואדם כזה עדיין נשאר בעינינו אדם אמין. ניתן לו שלושה חודשים, כדי שיוכל להכניס הערה ולסדר את החוב שלו עם הבנק.

היו"ר אברהם פורז :

90 יום! אוי ויי.

טנה שפניץ :

כן, אולי הוא צריך למכור משהו, או מחכה שמישהו ייפטר כדי שתהיה לו ירושה.

היו"ר אברהם פורז :

45 יום יספיקו.

טנה שפניץ :

אל תכביד על האנשים.

היו"ר אברהם פורז :

אם אני הייתי מקבל התראה מהבנק, למחרת הייתי שם.

אברהם רביץ :

אתה בעל משכורת. יש מובטלים, מה קרה לך?

היו"ר אברהם פורז :

אז בואו נקבע שמובטלים לא מחזירים חובות...

אברהם רביץ :

לא, תן להם הזדמנות נוספת.

היו"ר אברהם פורז :

הרי הציעו פה שכל אחד יחזיר משכנתא לפי יכולתו...

יהודה לנדא :

עם כל הכבוד, בעניין הזה אני מפנה את כבוד היושב ראש ואת חבר הכנסת רביץ לדברים שאמר ליאור חורב שהיה היועץ המשפטי של בנק דיסקונט במשך שנים ארוכות. הוא מאד התנגד דווקא לסעיף הזה, כיוון שבנקים נוהגים כבעניין שבגרה להכניס בשולי דף החשבון הערה, אם יש לך חריגה של שקל אחד מהאשראי המותר, האומרת: שים לב, אתה חורג מהאשראי המותר, ואם לא תסדיר את העניין, נפעל בעניין.

היו"ר אברהם פורז :

כך נוהג הבנק לגבי חלק מהלקוחות שלו?

יהודה לנדא :

חלק מהבנקים.

היו"ר אברהם פורז :

למה לי זה לא קרה אף פעם?

יהודה לנדא :

כי אדוני לא חורג ולו בשקל אחד מהאשראי המאושר שלו.

היו"ר אברהם פורז :

אני לא מאמין שבנק נוהג כך לגבי הלקוחות שלו.

יהודה לנדא :

ליאור חורב ציין את זה. ראיתי שהכניסו את עניין שתי ההתראות לפחות בשני בנקים שונים, ואני חושב שזה איזון ראוי לא לפעול על פי בנק אחד. אדוני צריך להבין איזו השלכה תהיה על המשק עם קיצור התקופה.

היו"ר אברהם פורז :

האם אתה לא חושב שחוב צריך להיות מוסדר תוך 45 יום לכאן או לכאן?

יהודה לנדא :

אבל אם מדובר בסיטואציה של חריגה קטנטונת?

היו"ר אברהם פורז :

כאן לא כתוב "קטנטונת".

אלי מונטג :

אני רוצה להתייחס לפסקה (4) ולנוסח המוצע כאן. הנוסח המוצע כאן על ידי משרד המשפטים, נעשה בעקבות החלטה עקרונית שנתקבלה כאן בוועדה, להרחיב את המידע השלילי מעבר לשלוש הפסקאות הראשונות שבאות ממקורות ציבוריים, כאשר המקור הראשון היה המערכת הבנקאית.

הנוסח, כפי שהוא בא כאן לידי ביטוי, נכתב אחרי שמשרד המשפטים בשיתוף אתנו בירר עם הבנקים ארוכות איפה ניתן להגדיר נקודה מסוימת, שלגביה לבנקים לא תהיה טעות, ושכתוצאה ממנה לא ייגרם ללקוחות נזק של משלוח המידע לחברה וכיוצא בזה.

ולכן, מדובר כאן על דבר שהוא מאד ספציפי. אני לא מדבר על ה-90 ועל ה-45 יום כרגע, אלא עוזב את השאלה הזאת. אם רוצים להגיע למידע שלילי ממערכת הבנקאות, המסקנה של כולנו - של אלה שעסקו במלאכת הניסוח הזאת פלוס המערכת הבנקאית - היא שהנקודה שניתנת להגדרה, היא הנקודה הזאת ולא לפניה.

לאה ורון :

מה הנקודה?

אלי מונטג:

הכוונה היא לא לדווח מידע שלילי על מישהו שחרג בשקל ממסגרת אשראי ולא לדווח על שיחה עם מנהל הבנק. הגדרנו את זה כהתראה על נקיטת צעדים.

טנה שפניץ:

אבל מדברים רק על ה-90 ימים.

אלי מונטג:

אמרתי שאני לא מתייחס ל-90 ימים ול-45 ימים, אלא לעצם הביקורת על הניסוח כאן.

היו"ר אברהם פורז:

אני רוצה לומר לכם את דעתי. לדעתי, אם מישהו קיבל התראה ותוך 45 ימים הוא לא הסדיר את ענייניו לכאן או לכאן, זה מתחיל להיות דבר מעיק. אנחנו בעידן של טלקומוניקציה יעילה מאד.

טנה שפניץ:

הבעיה היא שהכסף לא מגיע בטלקומוניקציה, אם מדובר במישהו שצריך לסדר את החוב שלו.

גלית אבישי:

בדיוק, וזה שכיח מאד שאדם צריך לקבל איזשהו סכום והוא מתעכב.

דוד תדמור:

זה באמת אומר שיש בעיה באשראי, וזה כל מה שרוצים לדעת.

היו"ר אברהם פורז:

זאת הבעיה, אדם שלא יכול להחזיר הלוואות.

יהודה טלמון:

איפה האיזון? מה יקרה אם ייקח למידע הזה עוד 45 יום להגיע לציבור?

גלית אבישי:

הרי אנחנו רוצים לצמצם פגיעה.

היו"ר אברהם פורז:

מה מטרת החוק הזה בגדול? המטרה של החוק היא להשתדל שכולנו ההגונים ניזהר מהרמאים. הם לא יוכלו לנצל את העובדה שאנחנו לא יודעים מי הם, ולכן לא יוכלו לסדר אותנו, כי בסופו של דבר, על כל חוב אבוד של בנק שאדם שלא שילם, אני משלם בתוספת הריבית. ככל שהבנק יכול להיות זהיר יותר וככל שהלווה יותר טוב, תהיה פחות ריבית. זאת המלחמה של הטובים נגד הרעים.

אתם אומרים שאתם לא יודעים מתי הרע הוא רע. אני לא רוצה להיות נגד אחד שעוד לא יודעים שהוא רע, אבל אני לא רוצה לתת לרע לסחוב חוב במשך שלושה חודשים, כשהוא עדיין לא נכנס לרשימת הרעים. מר זיסמן, מה קורה בקנדה?

גברת אבישי, אתם אגב פועלים בניגוד לאינטרסים של הצרכנים, אבל אני לא אלמד אתכם מה לעשות.

אלן זיסבלט :

יש גישות שונות. אמנם בצפון אמריקה ובאנגליה מדווחים גם אחרי חודש, אבל למשל במדינות רבות באירופה מדווחים רק אחרי 90 יום, ויש שני מקומות שבהם מדווחים רק אחרי 60 יום.

הספרות מתייחסת לכך שלא מדובר על אנשים רעים. הלקוח הטיפוסי הוא לאו דווקא מסודר. הוא לא סידר את העניינים, והוא מחכה שאיזה סכום ייכנס מאיזה בית שהוא מכר לפני חודשיים. בכל זאת, לפני שאנחנו מודיעים ברבים – ואני חושב שגם דוקטור תדמור יסכים איתי – שהאיש הזה מסוכן, שיש להיזהר ממנו ושיש לגביו אור אדום, יש לוודא שהוא אכן קצת מסוכן ונוטה לא לשלם את החובות. גם בהולנד וגם בבלגיה הגיעו למסקנה שאין בדיווח אחרי 90 יום סכנה. אני מקווה שנוכל להגיע גם לתחרות וגם לנורמה שונה לגבי מוסר התשלומים.

היו"ר אברהם פורז :

אתה בעד 90 יום.

דוד תדמור :

בסופו של דבר, מטרתו של החוק הזה היא שאותו מידע יהיה זמין ושיהיה מתאם ברמה גבוהה בינו ובין ההסתברות שאותו אדם לא החזיר את חובותיו. זאת בסופו של דבר מטרת החוק, ולכן אנחנו גם הולכים לאותו מינימום שבלעדיו אי אפשר – לקיחת חובות והחזרתם וצ'קים חוזרים, שבלעדיהם אין מידע רלוונטי כדי ליצור את אותה קורלאציה.

אני חושב שהשאלה האם 90 יום או 45 יום היא שאלה של עובדה, ולא שאלה של ניחוש. מה יוצר מתאם ברמת ודאות מספיק גבוהה בין אי החזר צ'קים לבין היכולת להסתמך על מידע?

טנה שפניץ :

לא רק צ'קים, הכל.

דוד תדמור :

אם ניקח תקופה ארוכה מדי, מי שאמור לתת לנו אשראי צרכני בתחרות עם הבנקים על סמך המידע הזה, לא ישתמש בו. אם ניקח תקופה קצרה מדי, יצרנו משהו שהוא לא נחוץ מבחינת הקורלאציה שבינו לבין מתאם החזר האשראי. חי נפשי, אני לא יודע אם זה 45 יום, 90 יום, 30 יום או 60 יום בתנאי המקום הזה, אבל אפשר היה אולי להתייעץ לגבי הימים.

היו"ר אברהם פורז :

יש פה כבר עניין של חינוך. אם יידעו שתוך 45 יום נכנסים לרשימה השחורה, אחרי שבוע יסדירו את העניינים. אם יידעו שתוך 90 יום נכנסים לרשימה השחורה, רק ביום ה-85 יסדירו את העניינים. זאת המנטליות האנושית.

משה ברונדון:

אני רוצה להביא סתם ארגומנט לוגי, כדי להצדיק את קביעת 90 הימים. אם יש מצב שבו מדובר במישהו שבאמת מהווה סכנה, יתחילו בהליכים הרבה יותר מוקדם, ואז הוא ייכנס לרשימה אחרת, לרשימה של האנשים שנפתחו נגדם הליכים.

דוד תדמור:

איזה הליכים?

גלית אבישי:

מדברים פה על אזהרה.

משה ברונדון:

הוא יכול להגיע מהר מאד למצב בו ייפתח כנגדו תיק הוצאה לפועל, או שייפתחו כנגדו הליכים משפטיים.

היו"ר אברהם פורז:

אבל זה לוקח יותר זמן עד שבנק מעביר לגבייה.

דוד תדמור:

תוך 45 יום יפתחו תיק הוצאה לפועל? לא.

משה ברונדון:

אם ירצו לממש שטר משכנתא, יתחילו לפעול נגדו.

היו"ר אברהם פורז:

אבל זה ייקח לפחות חודשיים-שלושה.

משה ברונדון:

אבל זה עניין של הבנק. אם הבנק ירצה לפעול מהר, האיש יעבור מסקאלה אחת לשנייה.

גלית אבישי:

זה בדיוק הנימוק שאני רציתי להעלות. מדובר פה באזהרה שהבנק שולח ללקוח, שהצ'קים שלו לא נפרעו.

יהודה לנדא:

לא דובר על זה, אלא על אזהרה על כך שיש לו מינוס בחשבון.

היו"ר אברהם פורז:

לדוגמה הוא לקח הלוואה ולא שילם כבר שני תשלומים חודשיים.

אתי בנדלר :

חרג מהאשראי שלו בדרך כלל.

גלית אבישי :

מאד שכיח המצב, שלאנשים במשך תקופה מסוימת אין כסף, אבל אחרי שלושה חודשים יש. אתה מכניס אותם פה לרשימה שחורה. כל מה שאנחנו מנסים לעשות כרגע זה איכשהו לאזן בין שני מצבים.

היו"ר אברהם פורז :

הוא גם יכול לצאת מהרשימה השחורה.

טנה שפניץ :

לא, הנקודה היא שהוא לא יכול לצאת ממנה.

היו"ר אברהם פורז :

נניח לרגע שמישהו לא פרע את החוב תוך 45 יום והכניסו אותו לרשימה השחורה, אבל ביום ה-46 הוא פרע את החוב.

טנה שפניץ :

הוא לא ייצא ממנה.

היו"ר אברהם פורז :

החברה תמסור שהוא פיגר 45 יום בתשלום החוב, וביום ה-48 הוא שילם אותו.

דוד תדמור :

בוודאי שכן.

אתי בנדלר :

האם חלה חובה כזאת?

דוד תדמור :

המידע עובר כל הזמן, בוודאי שזה יעודכן כל לילה.

היו"ר אברהם פורז :

זאת חובה. אני חושב שיש פה אי הבנה. הבנק מעוניין לתת כסף. כולם חושבים שהלקוח רוצה לקחת כסף והבנק לא רוצה לתת כסף.

טנה שפניץ :

הבנקים גם מעוניינים שתחרוג.

היו"ר אברהם פורז :

הבנק גם מעוניין שלא יהפכו לקוח טוב שלו ללקוח רע, ושהוא כן יוכל לתת לו את ההלוואה. אם במקרה לאיש היתה תקלה זמנית והיא תוקנה, על הבנק לדעת שהיה איזה כשלון טכני או כשלון חד פעמי, לדוגמה: אם האדם היה בחוץ לארץ.

דוד תדמור :

צריך לזכור שיש מצג שמאשר שהאיש "בסדר". קח בחשבון שיהיה מצג שיכול גם להימשך 90 יום – אם זאת התקופה שתיקבע – ויאשר שהאיש "בסדר".

יהודה לנדא :

אני מעוניין להשלים את הטיעון בעניין הזה. ברגע שאדם קיבל התראה אחת, המידע יימסר לחברה. כשהוא מקבל התראה שנייה, המידע הזה כבר נמסר לחברה, גם אם הוא אחר כך מסדיר את החוב. המידע הזה נמסר ולא חייבים למחוק אותו. אדם שפטר את בעיותיו, יכול להימצא עם אינדיקציה שלילית במרשם הזה.

היו"ר אברהם פורז :

למה שלילית?

יהודה לנדא :

אם הוא קיבל התראה. העובדה שהוא הסדיר את החוב, לא מתקנת את העובדה שהוא כבר קיבל את ההתראה. זה המצב בחוק היום.

היו"ר אברהם פורז :

שכח את החוק הזה. אם לקחת הלוואה בתשלומים, פיגרת בשני תשלומים ושילמת אותם, האם מנהל הבנק ימשיך לתת לך אשראי, או לא?

יהודה לנדא :

מנהל הבנק ימשיך, וזאת בדיוק הנקודה.

היו"ר אברהם פורז :

והוא יודע שפיגרת בתשלומים.

אלי מונטג :

הבעיה היא לא הבנק איתו אני עובד, אלא מי שמקבל את המידע.

יהודה לנדא :

לאותו בנק יש אינטרס למסור את המידע שאני לא פרעתי את החוב שלי, כי ברגע שאני מקבל התראה כזאת, אני נכנס למרשם באופן שלילי. אחר כך המקום היחיד שאני אוכל לקבל את האשראי זה אותו בנק שנתן לי את ההתראה. אצל כל הגורמים האחרים במשק במרשם אני כבר מוכתם כמי שאיננו מחזיר את חובותיו.

היו"ר אברהם פורז :

איך אנחנו מוודאים שבמקרה שמישהו פרע את החוב, תהיה חובת דיווח על המערכת הבנקאית?

טנה שפניץ :

היום זה בעצם תלוי ביוזמתו, הוא יכול להכניס הערה.

היו"ר אברהם פורז :

אנחנו נבקש ממך לנסח סעיף שברגע שיש שינוי נסיבות, הבנק חייב לדווח על שינוי הנסיבות, גם לחיוב.

טנה שפניץ :

חבר הכנסת פורז, ואם הוא פרע את החוב תוך 52 יום?

היו"ר אברהם פורז :

גם אם הוא פרע אחרי 100 יום. נניח שנלך לפי שיטתכם על 90 יום, והגיעה האינפורמציה לחברת מסירת נתוני אשראי. איש לא ביקש אותה, אלא היא נמצאת במחשב. בינתיים ביום ה-100 הוא פרע את החוב. ברור שאני צריך לקבל את האינפורמציה שהוא פיגר ב-90 יום ופרע את החוב ביום ה-100. על מנת שזה יהיה ברור, אנחנו צריכים לחייב את המערכת הבנקאית שהטלנו עליה חובת מסירת מידע, לדווח על שינוי נסיבות, גם לחיוב.

חנה הופנונג :

אבל רק לפי בקשה. עם כל הכבוד, אי אפשר להטיל אחריות על המערכת הבנקאית, גם על המערכות התפעוליות וגם על המאגר.

היו"ר אברהם פורז :

לא נתתי לך רשות דיבור. באותה מידה שאנחנו צריכים להטיל על המערכת הבנקאית את מסירת האינפורמציה, כך עלינו להטיל עליה את העדכון.

טנה שפניץ :

השאלה האם זה גם חל על מקורות אחרים.

היו"ר אברהם פורז :

אני כרגע "הולך" על המערכת הבנקאית. היא חייבת למסור אינפורמציה, היא מעודכנת, ויש לה היום מחשבים. אנחנו לא בעידן שכמה פקידים צריכים לחפור בארכיונים, אלא הכל ממוחשב. עלינו להטיל עליהם חובה לעדכן את המידע, זאת אומרת: שתהיה חובת דיווח על הלוואה שנפרעה. אגב, זה גם פוגע בחברה שמוסרת את האינפורמציה, כי אם האינפורמציה היא לא מאוזנת אלא רק חד-צדדית, זה פוגע באמינות המידע.

גלית אבישי :

גם לבנק יש אינטרס שלא למסור את המידע הזה.

היו"ר אברהם פורז :

יש לי ויכוח עם זה.

חנה הופנונג :

אני מבנק דיסקונט. אנחנו היינו רוצים להישען על המאגר, אבל אי אפשר להטיל על הבנק חובת מעקב, חובות דיווח וחובת בנייה של מערכות. אם אתם מטילים חובה כזאת, היא צריכה להיות מוטלת על בעל הרשיון, על מנת שהוא יפנה אלינו באופן רבעוני או באופן חודשי וישאל האם חל שינוי נסיבות, אבל אי אפשר להטיל על אותו פקיד חובה לדווח. אפילו במערכות הפנימיות שלנו, אנחנו לא עושים את זה.

דוד תדמור :

המידע עובר ON-LINE.

היו"ר אברהם פורז :

אני רק רוצה לבקש ממך שתנסו למצוא מודל שאומר איך חובת עדכון האינפורמציה שהטלנו על הבנק – לא משנה תוך כמה ימים, 90 ימים, 100 ימים, 1,000 ימים – לא תישאר בלתי מעודכנת ובלתי רלוונטית.

אברהם רביץ :

אנחנו עומדים להיכנס לעידן חדש. מנהל הסניף שלי הוא ראש קטן. כאשר העסק הזה ייכנס, זה יהפוך אצלו לתמרור שיראה לו איך לפעול, כי הוא לא ירצה לקחת על עצמו אחריות. אם הגיע מידע שלקוח כשל, הוא יפעל בהתאם, והוא לא יאמר: כן, אבל אחר כך הוא החזיר את ההלוואה. הוא יודע שהאיש הזה כשל ולא היה בסדר תקופה מסוימת, והוא לא ייתן לו אשראי. אולי במקרים מסוימים הוא יפנה למנהל המחוז, אבל זה יתחיל להיכנס לשגרה.

היו"ר אברהם פורז :

אבל זה קורה גם היום.

אברהם רביץ :

כן, אבל זה ייכנס לשגרה.

היו"ר אברהם פורז :

כדי לדעת פרטים עליך, הבנק שלך לא צריך את החברה. הבנק שלך יודע עליך הכל.

אברהם רביץ :

הוא יודע אולי על פעולותיי אתו, אבל לא על פעולותיי עם מישהו אחר.

דוד תדמור :

אבל רוב משקי הבית במדינת ישראל עובדים רק עם בנק אחד, ולא צריך לשכוח את זה.

רוני לשצינסקי :

מה זה רוב?

אברהם רביץ :

אנחנו באים להכתים אדם, וזה לא משנה אם אחר כך נכבס את הכתם הזה.

היו"ר אברהם פורז :

אתה מדבר נגד החוק כולו, חבר הכנסת רביץ.

אברהם רביץ :

לא, אני לא מדבר נגד החוק כולו, כי באידיאולוגיה של החוק אני אתך.

היו"ר אברהם פורז :

מה אתה מציע?

אברהם רביץ :

אני מציע 90 יום.

היו"ר אברהם פורז :

אנחנו לא מצביעים היום. אנחנו נביא להצבעה שתי הצעות. הצעה אחת תהיה הצעתי ל-45 יום, בכפוף לכך שהמערכת הבנקאית תצטרך לעדכן את הדיווחים. הצעה אחרת תהיה של חבר הכנסת רביץ ל-90 יום. יהיו לנו עוד נושאים רבים שבהם נצטרך להצביע, זה לא הנושא האחרון.

גלית אבישי :

לבנק יש אינטרס מובהק לא להעביר את המידע שהלקוח כן הסדיר את חובותיו. ברגע שעובר החוק, מאד כדאי לו להעביר את השלילי אודות לקוח.

היו"ר אברהם פורז :

אבל לא בהכרח. נניח שהלקוח עבר לבנק אחר. אז כדאי להשאיר אותו עם הכתם, כדי שידפק המנוול שעזב את הבנק.

גלית אבישי :

לרוב, כדאי לו לדאוג שהוא לא יעבור לבנק אחר.

דוד תדמור :

שניכם אומרים אותו דבר בדיוק.

אלי מונטג :

לגבי המשפט שאמרת באשר לתיקון המידע השלילי אם נוצר מידע חיובי, אני מציע להשאיר אותו כרגע עד שנגיע למידע החיובי. אני מציע לך לא להיכנס אליו.

היו"ר אברהם פורז :

אני ביקשתי בסך הכל שינסו למצוא פתרון ניסוחי.

אלי מונטג :

הניסוח לדעתי צריך להיות גם לגבי פסקאות 5, 6 ו-7, אחרת אין לזה משמעות.

היו"ר אברהם פורז :

יכול להיות. הגברת שפניץ מנסה ללא הצלחה כבר מספר שנים להעביר את החוק הזה. אני מקווה שהפעם היא תצליח. יהיו לנו שתי חלופות.

יוסף אריה :

אני רוצה להעיר הערה ניסוחית. שמעתי שיש בתדפיסים התראות. אני לא יודע על כך, אבל למה לא לכתוב התראה על כוונה לנקוט בהליך משפטי?

טנה שפניץ :

כתוב.

יוסף אריה :

לא, כתוב "הליכים לגביית החוב".

היו"ר אברהם פורז :

אם אומרים לו : לא שילמת ועליך לשלם לנו, למה צריך להגיד לו מייד שאם לא ישלם, יפנו לעורך דין וכל ההוצאות יוטלו עליו?

גלית אבישי :

אנחנו מסכימים עם זה.

חנה הופנונג :

למה הליך משפטי? ואם זה קיזוז?

היו"ר אברהם פורז :

מה הפחד? שהוא ישלח את המאפיה?

בואו נמשיך הלאה. מדובר על מידע מבנק למשכנתאות, אחר כך על מידע מ"תאגיד עזר" בנקאי ומידע ממקור מוסמך בדבר אי-פירעון חוב. מה זה מקור מוסמך?

דוד תדמור :

יש הגדרה.

טנה שפניץ :

אני רוצה שתהיה מודע לכך שבבנקים למשכנתאות וגם בכרטיסי חיוב מדובר על 90 יום.

היו"ר אברהם פורז :

אני רוצה להחיל על כולם 45 יום, בכפוף לחובת עדכון המידע. בעידן המחשבים, לדעתי זאת לא בעיה.

אלן זיסבלט :

זה לא עניין של עידן המחשב או לא. זה בכל זאת לוקח זמן עד שהאיש יכול להסדיר את העניין.

היו"ר אברהם פורז :

אם אני מקבל קנס מעיריית תל-אביב, ואני מקבל הודעה בתאריך אחד בספטמבר שאני יכול לשלם את הקנס עד לתאריך 15 בדצמבר, תאמין לי שאני לא משלם אותו יום אחד לפני ה-15 בדצמבר, למרות שאין ריבית ואינפלציה.

הסיכום הוא שיהיו שתי גרסאות בכל הקטגוריות, שנצביע עליהן בבוא העת. האם יש עוד משהו לדון בו לגבי מידע שלילי?

טנה שפניץ :

צריך להיות ער למקור מוסמך. זה מופיע בהגדרות. דיברנו על כך שלגבי הכל נכתוב 45 ימים פלוס חובת טיפול.

אלי מונטג :

גם על פירעון חוב? גם בבנק למשכנתאות וגם בחברת כרטיסי אשראי?

היו"ר אברהם פורז :

לגבי כולם.

אתי בנדלר :

דובר על שינוי הגדרת "חוב" שבסעיף 1, מ- "חוב כספי אשר חלפו לפחות 90 ימים מהמועד בו אמור היה להיפרע" ל-45 ימים.

טנה שפניץ :

חבר הכנסת פורז, תהיה ער לכך שאנחנו לא הטלנו את חובת הדיווח על בנק למשכנתאות, אלא רק על הבנקאות הרגילה.

היו"ר אברהם פורז :

תטילו חובת דיווח על הבנק למשכנתאות, מה קרה?

טנה שפניץ :

מה זאת אומרת? יש לנו בכלל בעיה עם זה, אבל אני רוצה שתהיה מודע לזה.

היו"ר אברהם פורז :

למה לא להטיל חובת דיווח על הבנק למשכנתאות?

אברהם רביץ :

אני מאד בעד להשאיר את הבנק למשכנתאות בחוץ.

היו"ר אברהם פורז :

למה, אם לא שילמת משכנתא, זה לא צריך לעניין אף אחד?

אברהם רביץ :

זה סיפור אחר. משכנתאות זאת אופרה אחרת, שלא קשורה לעסקים.

היו"ר אברהם פורז :

חבר הכנסת רביץ, תבדיל בין שני דברים, בין חובת מסירת מידע לבין קבלת מידע. אותו בנק למשכנתאות יוכל לקבל אינפורמציה, הוא רק לא יהיה חייב למסור אותה, אז מה עשית? הבנק למשכנתאות יידע לגבי לקוח, אם הציקים שלו חוזרים למשל.

אברהם רביץ :

הוא לא יכול לקבל אינפורמציה כמה בעלי משכנתאות מפגרים באופן שיטתי. אתה תמצא שהאחוז הוא פי כמה יותר גבוה מאשר בבנקאות המסחרית היום, כי זה טבע בני האדם במדינת ישראל.

דוד תדמור :

אז האינפורמציה הזאת לא תילקח בחשבון באותו משקל.

אברהם רביץ :

היא תילקח, כי אם מנהל הסניף בבית וגן רואה שיש אינפורמציה שלילית על אדם מסוים, האדם הזה OUT. ההתנהגות האנושית במדינת ישראל בבנקים למשכנתאות היא שונה לחלוטין מאשר בבנקים אחרים, בגלל צוק העיתים.

גיורא מיוחס :

אתה פוגע במקבל המשכנתא ובזכותו לקבל ריבית יותר נמוכה.

אברהם רביץ :

הממשלה מכתיבה את הריבית שם.

גיורא מיוחס :

לא בהכרח.

אלי מונטג :

אני רוצה להבין. אנחנו מדברים על דברים שעסקנו בהם. כשדיברנו על מידע מתאגיד בנקאי שמתרה על אפשרות לנקיטת הליכים משפטיים או סמי משפטיים, הוצע להוסיף שחלפו לפחות 90 יום, ואילו אתה הצעת 45 יום. אם האדם לא פורע תוך 45 יום את החוב כשהוא מקבל התראה, זה סיפור אחד.

בפסקאות (5) ו-(6) שמדברות כרגע על בנק למשכנתאות ועל חברות כרטיסי אשראי, לא דיברנו על מידע בדבר התראה על נקיטת הליכים משפטיים, אלא על מידע בדבר עצם אי הפירעון, כי קל מאד לאתר את זה שם. להגיד שם לא 90 יום אלא 45 יום, זה בדרגה הרבה יותר גבוהה מאשר להגיד 45 יום אחרי מכתב המאיים בנקיטת הליכים, זאת מסירת מידע על עצם אי הפירעון.

היו"ר אברהם פורז :

אז מה אתה מציע? שזה יהיה מייד?

אלי מונטג:

לא, אני מציע 90 יום, גם אם עוברים 45 יום מאז קבלת ההתראה במקרה הראשון.

היו"ר אברהם פורז:

לא הבנתי אותך. אם יש לי כרטיס אשראי, ונתתי הוראה לחייב חשבון מסוים בבנק. קניתי בכרטיס האשראי, והבנק שלי מסרב לפרוע את חובותיי, לא משנה אם הסניף אחראי או לא.

אלי מונטג:

לכן חברת כרטיסי האשראי נשארה אתך בחוב כלפי הבנק.

היו"ר אברהם פורז:

מתי היא צריכה לדווח לחברה של מסירת נתוני אשראי?

אלי מונטג:

על פי ההצעה כאן, 90 יום אחרי שעבר המועד לפירעון החוב.

היו"ר אברהם פורז:

זה זמן ארוך מדי, למה 90 יום?

טנה שפניץ:

כי זה גם הרבה כסף, ומשכנתא זה סכום גדול.

היו"ר אברהם פורז:

זאת לא משכנתא.

דן אבנון:

החשיבות הגדולה ביותר היא שהמידע שהחברה הזאת נותנת יהיה מידע אמין. אתם גורמים לכך שהמידע לא יהיה אמין. 90 יום זה המון זמן. ב-90 יום לא פורעים חובות, ואי אפשר למסור על כך דיווח.

היו"ר אברהם פורז:

בסוף כל חודש הבנק אמור לפרוע את החיובים של אותו חודש מכרטיס האשראי. הוא לא פרע, כי נניח חרגתי מהאשראי שניתן לי. מתי החברה צריכה לדעת על זה? רק אחרי 90 יום?

אלן זיסבלט:

למה בהולנד אומרים למשל: ב-90 יום יכולים לקרות מיליון דברים. יכול להיות שמדובר באדם שנסע לחוץ לארץ, והכסף שהיה צריך להיכנס לחשבון שלו לא נכנס.

היו"ר אברהם פורז:

כשאני נוסע לחוץ לארץ, אף פעם אין זיכוי בחשבון...

אלן זיסבלט:

אנחנו תמיד אומרים בחיוד שאתה לא הצרכן הטיפוסי לגבי הבנק. הבנק לא יסגור לך את החשבון, אבל אולי ללאה ורון כן.

היו"ר אברהם פורז :

גם לא ללאה ורון.

טנה שפניץ :

אתה גם לא עסק.

אלן זיסבלט :

משום שהכסף צריך להיות בחשבון כשהמועד מגיע, וזה לא קורה לפעמים. לפעמים אי הבנה, טעויות ושכחה גורמים לאדם לא לשלם את חובותיו, ולכן צריך ליצור איזון.

היו"ר אברהם פורז :

מר זיסבלט, אם אנחנו אומרים שמיד צריך להיות גם מידע מתקן, דהיינו: משום מה האדם לא פרע את החוב, אבל ביום ה-50 הוא חזר מטיול באוסטרליה ופרע את החוב.

אלן זיסבלט :

או אם הוא לדוגמה חזר מניתוח.

היו"ר אברהם פורז :

שלושה חודשים?

דוד תדמור :

אתה תציג מצג לנותני האשראי כאילו מדובר באדם שהוא "בסדר", ועל סמך המצג הזה הם יתנו לו כסף?!

טנה שפניץ :

הבעיה היא יותר בעסקים. בעסק מערכת של חשבונות, דברים נכנסים ויוצאים, סכום גדול לא נכנס, ועל בעל העסק להסתדר ולנווט בעולם הזה. אין לו שליטה טוטלית על החשבון, כמו שאנחנו אולי חושבים, וכפי שחבר הכנסת שנוסע לטיול לאוסטרליה יכול לסמן לעצמו מה להוציא ומה לא. זאת מערכת שלמה. לפעמים הזמנים קשים. צריך לאפשר להם להסתדר.

היו"ר אברהם פורז :

האם 45 יום לא מספיקים?

טנה שפניץ :

לא.

דן אבנון :

אבל עסק לא קשור לחוק הזה. אנחנו מדברים על היחידים, לא על עסקים.

גלית אבישי :

אנחנו מדברים על גופים שיחויבו למסור את המידע.

היו"ר אברהם פורז :

אני כנראה איתן בדעתי, שאחרי 45 יום האדם ייכנס לרשימה, אבל חייבים לחייב את מערכת הבנקאות בעדכון מידע.

טנה שפניץ:

גם כרטיסי האשראי? למה צריך להטיל חובה כזאת על כרטיסי החיוב?

אלי מונטג:

מי שדיווח מידע שלילי, צריך לתקן את זה.

טנה שפניץ:

אבל למה להטיל עליו חובה? האם אתם בעד הטלת חובה על כרטיסי חיוב?

היו"ר אברהם פורז:

אני רוצה לדאוג לכך שיהיה קל להיכנס לרשימה, אבל גם קל לצאת ממנה. כמו שאני לא רוצה ליצור מצב שאחד שלא משלם לא נכנס לרשימה, כך אני לא רוצה ליצור מצב שאחד שכן שילם והחזיר את החוב, עדיין נמצא ברשימה. אלה שני צדדים של אותה המטבע.

אברהם רביץ:

אבל זה לא בידך. מנהל הסניף קובע.

היו"ר אברהם פורז:

אנחנו קובעים חוקים. מערכת הבנקאות היא ממושמעת, ומבצעת מה שהחוקים אומרים.

אברהם רביץ:

היא לא חייבת.

היו"ר אברהם פורז :

אם אנחנו נחייב אותה תוך כך וכך ימים לדווח, היא תדווח. זאת לא בעיה, הכל ממוחשב היום, וזה לא סיפור.

חנה הופנונג :

זה סיפור גדול מאד, עם כל הכבוד חבר הכנסת פורז.

היו"ר אברהם פורז :

לבנק דיסקונט זה כנראה סיפור קשה.

חנה הופנונג :

זה סיפור מאד גדול. מדובר כאן בגופים מסחריים שהולכים ליהנות מזה, כאשר אתם מבקשים להטיל חובה על המערכת הבנקאית, שאולי תיהנה מזה ואולי תישען על המאגר, אבל להטיל עליה חובה – חובה כספית, חובה של אחריות, חובה של דיווח? תטילו את החובה הזאת על בעל הרשיון שהולך ליהנות מזה כעסק מסחרי.

היו"ר אברהם פורז :

כנגד עמלה, ישלמו לכם עבור זה.

חנה הופנונג :

הם לא יכולים לשלם את העלויות הקבועות והם לא יכולים לשלם עבור העומס על הפקיד, ועם כל הכבוד חבר הכנסת פורז, החובה הזאת צריכה להיות מוטלת על שני אנשים שהם בסוד העניין: אחד – האדם שנאגר עליו מידע, ואני חושבת שכך זה גם נהוג בארצות אחרות, שיודע שיש עליו מידע שלילי. עם כל הכבוד, עליו לטרוח לעדכן את בעל המידע שהחוב נפרע, או בעל אותו מאגר שיש לו אינטרס מסחרי. להטיל על הבנקים חובה שוטפת, שלא קיימת בשום מקום בעולם!?

היו"ר אברהם פורז :

מה את רוצה שהוא יעשה? שהוא כל פעם יסרוק את כל החייבים שלו ויפנה לכל הבנקים וישאל האם יש להם אולי חדשות טובות אודות האדם שלא פרע את חובותיו?

חנה הופנונג :

על אותו בעל מאגר שקונה באופן שוטף, לבקש לדעת האם יש לגביו שינוי נסיבות. אני לא חושבת שמישהו במערכת הבנקאית יכול "להרים" את החובה הזאת.

היו"ר אברהם פורז :

בדבר אחד שכנעת אותי, שאתם בנק גדול, ואתם מדברים כמו הבנקים הגדולים...

יהודה טלמון :

בסעיף 15(5) לגבי מידע מבנק למשכנתאות, לא כתוב איזה מידע, בניגוד לכל שאר הסעיפים.

היו"ר אברהם פורז :

הגברת שפניץ, יהיו שתי גרסאות: אחת של 90 יום, והשנייה של 45 יום.

יצחק טל:

אמר קודם אלי מונטג, שהוא מציע לדחות את הדיון בנקודות האלה כאשר נגיע לדון במידע החיובי, אבל מכיוון שזה בכל זאת עולה, צריך לזכור דבר אחד - כשבנק דיסקונט אומר שזה יהיה קשה, והחוק אומר שבסופו של דבר בנק דיסקונט לא יישא בעלויות אלא מישהו אחר יישא בעלויות, אנחנו צריכים לשאול את עצמנו האם אנחנו לא יוצרים כאן חוק שלא יעבוד, מכיוון שתהיה עמלה כל כך גבוהה לקבל דוח אשראי, ומכיוון שגם מחייבים את הבנקים לדווח על 1,001 דברים וגם לדווח על תיקונים. בסופו של דבר, אנחנו לא נשיג את המטרה שאנחנו רוצים להשיג.

אברהם רביץ:

גם אם הבנק יישא בעלויות, אני אשלם את זה.

היו"ר אברהם פורז :

בואו נגיד את הדברים בצורה הכי גלויה. לבנקים הגדולים אין עניין שתהיה זרימת מידע, כי אז הלקוח "כלוא" אצלם.

חנה הופנונג:

אבל זה לא נכון. אנחנו מאד בעד החוק ובעד ההרחבה, והגברת שפניץ יכולה להעיד על זה.

היו"ר אברהם פורז :

אני יודע, אבל בתור יועץ כלכלי שלכם, אומר לכם שאתם צריכים לעשות כל מאמץ לטרפד אותו, כי זה לא טוב לכם.

רוני לשצינסקי:

45%-40% מהבנקים משותפים לכל הבנקים – סליחה, מהלקוחות.

היו"ר אברהם פורז :

כן, אבל ללקוח מסוים יש חשבון בבנק מסוים שהוא פתח כדן חסכן, ובבנק אחר החשבון יכול להיראות אחרת.

רוני לשצינסקי:

לכן זה מעניין.

פרדי וידר:

בעניין המידע המתקן יש איזו טעות בתפיסה. אני חשבתי שצריך להתמודד – וזאת התמודדות קשה, וצריך לעשות את זה באומץ – כשצובעים לקוח מסוים בצבע שחור. המידע שאתה רוצה למסור, זאת העובדה שהוא הוציא את הנשמה לנושה שלו.

היו"ר אברהם פורז :

הוא לא נמחק, אבל נאמר שהוא טעה.

פרדי וידר :

ההתלבטות הגדולה היא לגבי הכנסה לרשימה השחורה, כי זה המידע הרלוונטי שהוא שור מועד, וזה מה שצריך לעניין את כל הנושים. בעניין התיקון, מדברים על איזושהי מערכת שמחזיקה ON-LINE את כל מה שקורה עם כל הלקוחות במערכות אחרות, ונדמה לי שמדברים על כך בצורה מאד קאוולירית.

באשר לנקודה השנייה שהתייחס אליה גם אלי מונטג, אתה תקבע X ימים, 45, 90 או 34 ימים, אבל לא דומה המספר הזה X לגבי משלוח התראה, מכיוון שזה כבר אחרי תהליך ממושך של משא ומתן בין הלקוח לבנק, ורק כשנמאס לבנק, הוא שולח את ההתראה. במשכנתא האסימון נופל הרבה קודם.

לכן, ספירת הימים צריכה להיות שונה, אלא אם כן אתה במועד רוצה להחליט שלגבי אשראי לבנק מסחרי אתה מוכן שיעבור הרבה מאד זמן, כי ה-45 ימים האלה יהיו אחרי הרבה מאד טרטורים בין הבנק ללקוח, בעוד שבמשכנתא אתה רוצה ש-45 ימים ייספרו מייד. אני לא מבין את ההגיון של זה, אבל אני רוצה שלפחות תדע שאתה עושה שני דברים שונים.

היו"ר אברהם פורז :

אבל כל עוד הבנק לא החליט למצות את החוב ולשלוח התראה, אולי זה כרגע במסגרת הסכמה על אוברדפוט.

יהודה טלמון :

כל מה שהוא אומר זה שבמשכנתא המועד צריך להיות יותר ארוך.

פרדי וידר :

כן, אתה סופר שני דברים שונים באותה מידה, אז לפחות תהיה מודע לכך.

יהודה לנדא :

ההערה של מונטג היתה שלגבי מערכת כרטיסי חיוב ומערכת הבנקים למשכנתאות, אתה לא דורש מכתב התראה, כמו שאתה דורש מבנקים מסחריים, אלא די באי פירעון על מנת ליצור את אותה התראה. אומר מר מונטג – ואני עם כל הצניעות מצטרף אליו – שברגע שלא יוצא מכתב, אלא די באי פירעון בעלמא, התקופה צריכה להיות ארוכה יותר.

היו"ר אברהם פורז :

אבל הבנק כבר צריך לדווח אחרי תקופה מסוימת.

יהודה לנדא :

לא, אבל הוא צריך לדווח אחרי 90 יום, מכיוון שבבנק למשכנתאות אין אלמנט של מכתב התראה.

היו"ר אברהם פורז :

בוודאי שיש.

יהודה לנדא :

לא בחוק הזה.

ליהי פלדמן:

הוא התייחס לשתי נקודות זמן שונות.

היו"ר אברהם פורז:

אנחנו לא נכנסים לניסוח. לפי מיטב ידיעתך, ברגע שמישהו לא פורע תשלום או שניים בבנק למשכנתאות, גם כל הערבים מקבלים מכתב.

אתי בנדלר:

זה לא קשור. הדיווח לחברה הוא תוך 45 ימים לא מעת משלוח מכתב ההתראה, אלא מעת אי התשלום.

דוד תדמור:

יש קושי במובן הבא, שגם הבנק למשכנתאות מכיר את הלקוח וגם לו יש היסטוריה עם הלקוח. כשאתה מחייב דיווח על אי התשלום בזמן ולא על משלוח ההתראה, אתה למעשה אומר שגם אם הבנק למשכנתאות חושב שאין בעיה, אתה מדווח כאילו היא קיימת. זה דבר אולי יותר חריף ממה שאתה רוצה לעשות, כי אתה רוצה להודיע לעולם שיש מלווה שחושב שיש בעיה. יכול להיות שיש מלווה שלא יחשוב שיש בעיה, כי אותו אדם נניח במשך 20 שנה מחזיר משכנתאות והוא תמיד מפגר בתשלומים ותמיד נותנים לו משכנתא.

זה די חריף לבוא ולומר: אני מדווח על אי החזר במועד ולא על ההתראה. אני לא יודע האם בבנק למשכנתאות צריך לחכות X או Y ימים, כי אולי בבנק למשכנתאות אחרי התראה צריך לחכות פחות ימים, אבל לא לדווח על סמך התראה זה דבר די חזק. אני הייתי מציע שבכל זאת צריך לתת למעניקי האשראי את היכולת להתדיין מול האדם, לפני שהמידע הזה עובר החוצה.

היו"ר אברהם פורז:

דוקטור תדמור, מה אנחנו עושים לגבי בנק רגיל עוד לפני ההתראה, אם מנהל הסניף מוכן לתת לאותו אדם אפשרות למשוך משיכת יתר?

דוד תדמור:

נכון, זה אותו דבר. לא תדווח על אדם שנמצא בחריגה ובמשיכת יתר.

היו"ר אברהם פורז:

רק תשלח התראה. המועד הוא יום ההתראה, כי עד אז הבנק בעצם מחל לאדם על אי פירעון חובותיו.

דוד תדמור:

נכון, אבל גם בבנק למשכנתאות ובכרטיסי האשראי, נדמה לי שהיה טוב לומר שזה מיום משלוח ההתראה.

אלן זיסבלט :

זאת כבר לדעתי טעות לצד השני.

היו"ר אברהם פורז :

אנחנו רוצים לדעת מתי נוצרת הבעיה בין הבנק ללקוח. גם אם יש לך מסגרת אשראי מאושרת ואתה חורג ממנה ומנהל הסניף מאשר לך אותה כנגד ריבית חריגה, עוד אין שום בעיה. אנחנו מדברים על היום שבו מנהל הסניף כבר "שורק במשקית".

אלן זיסבלט :

אני עלול להגיד משהו שטנה שפניץ לא תסכים אתו, אבל אסור לנו להגזים לצד השני. חבר הכנסת פורז, במדינות אירופה למשל יש חובת דיווח לא רק על הבנקים, אלא גם על גורמים אחרים. יש אמנם 90 יום, אבל אלה 90 יום מאי פירעון החוב.

דוד תדמור :

איך מוגדר אי פירעון חוב?

אלן זיסבלט :

מאז שהחוב לא שולם בכלל.

היו"ר אברהם פורז :

מר זיסבלט, זה לא מתאים למציאות של ישראל. יש כאן כל מיני הבנות OFF THE RECORD.

אלן זיסבלט :

מר פורז, אני לא יכול להשאיר שיקול דעת לבנק, למשל, לא לדווח. נניח שהוא רוצה להשאיר את כל המערכת אצלו. אני לא רוצה לתת לו להחליט מתי כן ומתי לא.

מרים טמיר :

ואם זה בהסכמת הבנק? נגיד שהבנק מסכים.

אלן זיסבלט :

אם יש מישהו שלמשל לא משלם את חובו אחרי ארבעה או חמישה חודשים, מה שחשוב לי זה שאני רוצה להזהיר את הגורמים המתחרים הקטנים.

רוני לשצינסקי :

אבל הבנק אישר לו את האשראי הזה.

אלן זיסבלט :

יש כל מיני גורמים שרוצים לדעת על מישהו שנוהג לא לשלם את חובותיו, ואתה חייב לדווח על זה.

היו"ר אברהם פורז :

מר זיסבלט, יש מערכת יחסים בין בנק ללקוח, ומערכת היחסים הרבה פעמים היא מעבר לפנקסנות, כי מנהל הסניף יודע שבסוף העניינים תמיד מסתדרים. אמנם מדובר בלקוח שחורג ומפגר בתשלומים, אבל עדיין הוא לא רואה בו לקוח רע, אז אין סיבה שהוא ישרוף את היחסים אתו וימסור עליו דיווח. עוד אין סכסוך ביניהם.

אלן זיסבלט :

האם אתה אומר את זה גם לגבי צ'קים?

היו"ר אברהם פורז :

לגבי צ'קים, זאת עבירה פלילית אחרי הכל, והוא לא יכול למחול על כך. מסירת צ'ק בלי כיסוי היא עבירה פלילית. יש מדינות שאין בהן אוברדרפט. לאנשים במדינת ישראל יש אוברדרפט, אבל יש סיכום בעל פה על אוברדרפט, ויש אפשרות להיכנס לאוברדרפט מעבר לסכום שסוכם עליו בעל פה, ויש תורה שבעל פה, ופרשנות לאוברדרפט. כל עוד אין סכסוך בינו לבין הבנק ומערכת היחסים ביניהם היא יחסי שלום ורעות, למה אנחנו צריכים להתערב?

אלי מונטג :

האם אתה מציע שגם שם זה יהיה אחרי התראה? אם כן, צריך למחוק את פסקאות (5)

ו-(6)?

היו"ר אברהם פורז :

חבר הכנסת רביץ, תחליף אותי לכמה דקות בבקשה.

דן אבנון :

יש הבחנה בין מערכת יחסים עם בנק שהיא מערכת יחסים שיש בה תחומים אפורים, כשמדברים עם מנהל הסניף וכשמגדילים את האוברדרפט או לא מגדילים אותו, לעומת מערכת יחסים עם בנק למשכנתאות ועם חברת כרטיסי אשראי, שם אין משא ומתן עם המנהל ושם הקווים הם הרבה יותר ברורים - האם שילם או לא שילם את חובו. אין לאנשים הרגילים מערכת משא ומתן עם חברת כרטיסי האשראי.

דן קרני :

אם הבנק למשכנתאות חושש מהלקוח, אחרי אי התשלום הראשון יישלח מכתב התראה והתהליך יתחיל. אם הבנק למשכנתאות חושב שהלקוח הזה הוא לקוח טוב ויש לו איזושהי בעיה תקדימית, הבנק יחכה בסבלנות.

דוד תדמור :

אתה נותן לבנק עוד כלי להטלת משמעת על הלקוח. תראה מה שקורה בארצות הברית. אם אתה לא עומד בתשלום, אתה מקבל מכתב התראה מהחברה, שאומרת: דע לך, שאם אתה לא פורע את החוב תוך 30 יום, נדווח על כך. זה עוד שלב בדרך.

מ"מ היו"ר אברהם רביץ :

האם בפרקטיקה אפשר להגיע לכך שייצאו מכתבי התראה מחברות כרטיסי אשראי?

דוד תדמור :

לפי שיקול דעתן. אין לך בעיה, כי ברגע שהן חוששות מהלקוח, הן שולחות מכתב התראה. אם לא נשלח מכתב התראה, תן להן חירות לתת ללקוח אשראי לעוד 60 יום.

מ"מ היו"ר אברהם רביץ :

מדוע שלא נחיל אותו סידור, כמו שאנחנו עושים בבנקים המסחריים, גם בכרטיסי אשראי וגם בבנקים למשכנתאות, כך שהמועד ייספר החל מההתראה?

אלן זיסבלט :

זה תלוי במטרה שלנו. אין לי טענה כלפי הבנק, כשמישהו למשל לא משלם את חובותיו, אבל יש לו היסטוריה ארוכה עם הבנק ומנהל הבנק יודע שיש ללקוח הזה אח שיש לו מפעל. יש כאן מערכת שלמה של יחסים בין הבנק לבין אותו הלקוח, אבל הלקוח הזה באופן שיטתי לא משלם את חובותיו למשל לבנק למשכנתאות או לחברת כרטיסי אשראי.

אני רציתי – וזאת היתה אחת המטרות, לאו דווקא במקרו – לעזור לאיש שמוכר באשראי טלוויזיות ברחוב הרצל בתל-אביב, כך שלפני שהוא מקבל צ'ק או נותן אשראי ללקוח שפונה אליו, הוא יוכל לדעת שהאיש כבר פעמיים פיגר בתשלומים בארבעה חודשים האחרונים, למשל.

מ"מ היו"ר אברהם רביץ :

אבל הוא פיגר, כי הוא יודע שיש לו מערכת יחסים מיוחדת עם הבנק.

אלן זיסבלט :

אנחנו בעצם אומרים שהעניין פה הוא לא לפי שיקול דעת הגורמים השונים, ואני חושב שאנחנו עושים פה טעות. אני חושב שאנחנו צריכים להגיד: ברגע שעברו 90 יום והחוב לא הוסדר, האדם מסוכן. עלינו לוודא שלא רק הבנק יידע מידע זה.

מ"מ היו"ר אברהם רביץ :

כן, אבל אתה אומר את זה לגבי בנק מסחרי.

אלן זיסבלט :

אנחנו הסכמנו – ואני מקווה שבבנק ישראל יסכימו איתי – על התראה, בגלל ההסדר של האוברדרפט, אבל אמרנו שכשמדובר במשכנתאות וויזה על מועד מסוים ועל חוב מסוים שאתה מפגר בתשלום שלו או לא, שם השאלה היא האם פיגרת או לא --

טנה שפניץ :

אבל בתפיסה שלנו לא היתה חובת דיווח על אף אחד. ברגע שמטילים חובת דיווח, העולם משתנה.

מ"מ היו"ר אברהם רביץ :

ואז כולם צריכים לשלוח התראה.

דוד תדמור :

זאת הבחנה מאד מוטעית.

טנה שפניץ :

אני אמרתי שכל אחד צריך להרגיש מתי הוא מספיק אחראי לגבי המידע, ומתי הוא רוצה להגיע לשלב של סכסוך.

מ"מ היו"ר אברהם רביץ:

הרי גם בבנק למשכנתאות יש מערכת יחסים בין הלקוח לבנק, הבנק מכיר את הלקוח. בכרטיסי אשראי אין מערכת יחסים אנושית.

דוד תדמור:

היום חברת כרטיסי האשראי שלך יושבת בבנק, והחיוב מתבצע ישירות מחברת כרטיסי האשראי לבנק, והבנק משלם.

מ"מ היו"ר אברהם רביץ:

לכן אני מציע ליצור אחידות גם במשכנתאות וגם בכרטיסי אשראי, כך שהמועד יתחיל משליחת מכתב ההתראה.

טנה שפניץ:

האם נמצאים כאן נציגי כרטיסי החיוב? אני לא יודעת איך העניין פועל שם.

מ"מ היו"ר אברהם רביץ:

השאלה בפרקטיקה היא האם קורה שהם שולחים מכתבי התראה.

דוד תדמור:

חייב להיות ביטול כרטיס.

מ"מ היו"ר אברהם רביץ:

אז זה מכתב התראה.

טנה שפניץ:

לא, זה לא מכתב התראה.

מ"מ היו"ר אברהם רביץ:

אינני יודע. במשכנתאות אנחנו בוודאי מסכמים שצריכים מכתבי התראה. לגבי כרטיסי אשראי, מכיוון שאני לא יודע את הפרקטיקה, יכול להיות שמבטלים את כרטיס האשראי באופן אוטומטי בלי לראות כלל את האדם שבו מדובר. השאלה היא האם בכרטיסי אשראי יכולה להיות פרוצדורה של שליחת מכתבי התראה. האם יש בכלל דבר כזה?

משה ברונדון:

בוודאי, לא יכול להיות אחרת, חייבים להם כסף.

דן קרני:

למה בוודאי?

אלי מונטג:

איך תגבה את הכסף?

דן קרני:

חברות כרטיסי האשראי קשורות לבנקים. יש להן סמכות לחייב חשבון.

דוד תדמור:

לא, חברת כרטיסי האשראי שהוא מדבר עליה היא המנפיק ללקוח. המנפיק ללקוח לא קשור לבנק. היום הוא הבנק, ולכן אין שאלה היום, אבל כאשר בחזון אחרית הימים – שכולנו מקווים שיגיע לפני אחרית הימים – יהיו גופים שיתנו אשראי צרכני בתחרות, נותן האשראי יהיה חברת כרטיסי האשראי. היא תשלח את ההתראה, כפי שהיום נותן האשראי הוא הבנק שנותן לך כרטיס ושולח התראה.

דן קרני:

אם זה בעתיד, אתה צודק.

דוד תדמור:

בהווה, אם אתה נניח עורך דין וקיבלת כרטיס מחברת כרטיסי האשראי בגלל שאתה שייך לקבוצה שנותנים לה כרטיסים בלי לבדוק את ה-CREDIT HISTORY שלה - -

אלי מונטג:

כשאלפא הנפיקה ללקוחות בלייל למשל - -

דוד תדמור:

אז אלפא היתה המנפיק.

טנה שפניץ:

אותי מטרידה השאלה האם לא תהיה כפילות. השאלה היא האם הוא לא יגיע דרך הצטברות בבנק פעם אחת, ופעם אחת - -

אלי מונטג:

במפורש לא. אם זאת השאלה היחידה, התשובה היא במפורש לא. אם הבנק לא מכבד זאת, אין חוב כלפי הבנק, אלא חוב כלפי חברת כרטיסי האשראי והבנק למשכנתאות.

טנה שפניץ:

אז זה רק יהיה בוויזה?

אלי מונטג:

לא רק, יכול להיות שזה יהיה גם פעמיים.

טנה שפניץ:

אני מדברת על אותו חוב.

אלי מונטג:

לא מדובר על כפילות. אם הוא חייב פה, הוא לא חייב שם.

מ"מ היו"ר אברהם רביץ:

אני מבין שרצינו לבדוק את המקור המוסמך.

יצחק טל:

נשאלה שאלה על ידי דוד תדמור, שהיא באמת תמצית העניין, לגבי המתאם. יש לנו הוראות לגבי בנקים למשכנתאות. אני לא זוכר כרגע האם מדובר ב-90 ימים או ב-120 ימים, אבל אחרי מספר מסוים של ימים, אדם חייב לבצע הפרשות לחובות מסופקים, זאת אומרת שלפחות יש מישוהו במערכת - שזה אנחנו - שחושב שיש בחובות האלה מידה מסוימת של בעייתיות, נאמר אחרי שלושה חודשים שלא משלמים אותם.

מ"מ היו"ר אברהם רביץ:

כל עוד זה מעל ל-90 יום, לא אכפת לי.

יצחק טל:

אני מציע להיצמד להוראות הקיימות.

מ"מ היו"ר אברהם רביץ:

אנחנו מדברים על המינימום של מסירת המידע לחברה הזאת. אנחנו מדברים על תאריך מוקדם מאותו תאריך של חובות מסופקים. זאת כבר נישה נוספת.

יצחק טל:

לא, אני מציע שזה לא יהיה תאריך מוגדר.

טנה שפניץ:

אבל אז אתה שולח התראה, ואין לך בעיה. אנחנו מציעים שהכל יתחיל לרוץ מהמועד של ההתראה.

יצחק טל:

אני לא יודע מה זה המועד של ההתראה. אני יודע מה זה המועד שבו מפסיקים לשלם את החוב.

טנה שפניץ:

אתה יכול כבנק ישראל לחייב את הבנקים ולומר להם שאחרי שלושה חודשים של אי תשלום חוב, עליהם לשלוח לבעל החוב התראה.

דן אבנון:

ההחלטה להפסיק ולבטל את תוקף כרטיס האשראי יותר רלוונטית ממשלוח ההתראה. אני מציע להכניס תוספת, שחברת כרטיסי האשראי תדווח גם על ביטול כרטיס האשראי.

מ"מ היו"ר אברהם רביץ:

ואם חברת כרטיסי האשראי מחליטה מטעמים שלה לבטל כרטיס אחרי שבועיים?

טנה שפניץ:

מה פתאום ביטול!?

מ"מ היו"ר אברהם רביץ:

היא יכולה, זה עניין שלה.

קריאה:

אנחנו מדברים על ביטול כרטיס מטעמים של אי פירעון.

מ"מ היו"ר אברהם רביץ:

זה לשיקולי חברות האשראי, שיעשו את השיקולים המסחריים שלהן. זה לא נוגע לחברות האשראי.

חנה הופנונג:

אם הכוונה היא באמת שהמידע יהיה מידע שיכיל מידע אובייקטיבי ומידע אמין, יש משמעות לקבוע איזשהו תהליך אובייקטיבי שממנו מתחילים לספור בבנק מסחרי. הרי מדברים על 90 יום שחלפו מאז משלוח ההתראה, ושבמהלכם החוב לא הוסדר. כל הנושא הזה הוגדר בגלל המערכת המיוחדת של בנק-לקוח כשמדובר בבנק מסחרי.

אם באמת יש כוונה בבנקים למשכנתאות לדווח ולתת התראות, אין טעם להרחיק – כמו שאמר כאן המפקח על הבנקים – את זה למועד התראה ועוד 90 יום שחלפו ממועד ההתראה, כאשר שם יש מועד ברור.

מ"מ היו"ר אברהם רביץ:

יש טעם, מכיוון שגם בנק למשכנתאות – ואני אומר את זה מתוך ידיעה – מכיר את הלקוח ויודע מה קרה ללקוח שלו, ולכן הוא איננו ממהר לשלוח לו מכתב התראה, כי הוא יודע שיעבור עוד חודש או עוד איזושהי תקופה, והעניין יסתדר. לכן, יש משמעות למכתב התראה גם בבנקים למשכנתאות. הם לא מנותקים מהחיים.

יצחק טל:

זה נכון לגבי בנק מסחרי. בנקים למשכנתאות לא מכירים את הלקוחות.

מ"מ היו"ר אברהם רביץ:

הם לא מכירים באותה מידה, אבל הם מכירים.

דוד תדמור:

אני חושב ש-45 יום זה בסדר.

מ"מ היו"ר אברהם רביץ:

לא נחזור על זה, הרי דיברנו כבר על כך. זה יהיה גם שם מיום ההתראה.

טנה שפניץ:

והאם ברור לנו עכשיו שאנחנו מטילים חובה גם בנושא של כרטיסי חיוב?

מ"מ היו"ר אברהם רביץ:

כן, דובר על התראה.

אני עובר לסעיף ההגדרות ל"מקור מוסמך".

יהודה טלמון:

יש פה בעיה מהותית. הרי מקור מוסמך הוגדר פה כשני תנאים מצטברים.

מ"מ היו"ר אברהם רביץ:

בואו נקרא אותם. אני עוד לא מכיר אותם: "עסק שנתקיימו בו שני אלה –

(1) מחזור עסקיו השנתי איננו נמוך מ- מליון שקלים".

מה זאת אומרת? האם עצם העובדה שלמקור המוסמך יש מחזור עסקים גבוה כבר הופכת אותו למקור מוסמך?

טנה שפניץ:

לא, הרעיון הוא שיאספו את המידע רק מגופים אמינים.

מ"מ היו"ר אברהם רביץ:

המאפיה גם עושה עסקים מעל למיליון שקלים.

טנה שפניץ:

מדובר באנשים שלא מנהלים את החשבונות שלהם כמו שצריך, שהם לא מספיק אמינים ושאי אפשר לסמוך על כך שהחוב שלהם הוא באמת חוב ושהוא נפרע או לא נפרע. הרעיון הוא ללכת מעל סדר גודל מסוים.

מ"מ היו"ר אברהם רביץ:

ההגדרה של העסק, לא של מערכת היחסים.

טנה שפניץ:

של העסק עצמו, כשאתה רואה לנגד עיניך את המשביר לדוגמה. מדובר בעסקים גדולים, שמנוהלים בצורה רצינית, ורק מהם אפשר לאסוף את המידע, ולא מכל מיני מקורות שאנחנו לא יודעים איך הם מתנהלים.

מ"מ היו"ר אברהם רביץ:

עם כל הכבוד לכסף, יש עוד כמה הגדרות שהופכות עסק לעסק מכובד. את יודעת שיש עסקים שמחזור עסקיהם הוא של מיליוני שקלים, והם לא כל כך מכובדים.

דוד תדמור:

אבל פה אין חובת מסירה.

מ"מ היו"ר אברהם רביץ:

גברתי, השוק האפור זה מקור מוסמך?!

דוד תדמור:

בטח, אם אתה לא מחזיר הלוואות?!

טנה שפניץ:

חברות ביטוח זה גם שוק אפור. שוק אפור זה כל מה שהוא לא המערכת הבנקאית.

יהודה טלמון:

חסר פה התנאי שהוא הכי חשוב - שהוא נרשם אצל רשם נתוני אשראי. מי יקבע האם הוא מקור מוסמך או לא? האם הוא יעיד על עצמו שהוא מקור מוסמך? מי יידע? מי ילך לבדוק את זה?

היו"ר אברהם פורז:

אני מודה לך, חבר הכנסת רביץ על ניהול הישיבה בהעדרי.

אברהם רביץ:

אנחנו דנים ב"מקור מוסמך".

טנה שפניץ:

חבר הכנסת פורז, הגענו למסקנה שיש חובה, אבל מרגע של התראה.

היו"ר אברהם פורז:

זה בסדר. אני חושב שזה נכון להחיל את זה מרגע ההתראה, כי אז הוכרו הסכסוך, זאת אומרת: עד אז בעל החוב מחל למי שפיגר בתשלומים.

יהודה לנדא:

אני כתבתי גם ליועצת המשפטית פתק. אנחנו מדברים שם על הליכים בעלמא, לא על הליכים משפטיים. העמדת חוב, למשל, על קיזוז מבחינת הבנק זה הליך, או מכירת תיק ניירות

ערך זה גם הליך, אבל הסיטואציה היא שלאדם יש כסף ממקור אחר, והוא פרע את החוב לבנק, אבל הוא כבר קיבל התראה על הליכים.

אלי מונטג:

אבל אם הוא פרע את חובו תוך 90 או 45 יום, לא מדווחים על כך.

דן קרני:

לאדם שיש כסף וביטחונות פתאום ימכרו תיק ניירות ערך? אתה מדבר על מצב שלא קיים.

היו"ר אברהם פורז:

מאחר שהתראה הופכת לעניין סטטוטורי כך שמאותו יום חלה החובה, צריך להגדיר מה היא ההתראה.

אתי בנדלר:

נכון, אבל צריכים לקבל החלטה מה היא התראה לפני שמגדירים.

היו"ר אברהם פורז:

ההגדרה צריכה להיות היום שבו המוסד הבנקאי הודיע הודעה ללווה.

דן קרני:

הוא הודיע ללווה על דרישה לתשלום חוב, או על נקיטת הליכים.

יוסף אריה:

משפטיים.

דן קרני:

לא משפטיים, מה פתאום משפטיים!?

היו"ר אברהם פורז:

לא משפטיים.

יוסף אריה:

אתם לא מבינים מה אתם עושים.

אתי בנדלר:

השאלה היא האם הוא שולח התראה על פירעון חוב.

אלי מונטג:

אנחנו כתבנו את זה בחוק.

אתי בנדלר:

לא, מה שכתוב בחוק זה לנקוט בהליכים לגביית החוב, והשאלה היא האם כל הליך כולל גם קיזוז.

אלי מונטג :

לזה התכוונו.

אתי בנדלר :

בסדר, אבל זה אומר שהוא יהיה חייב לשלוח את ההתראה הזאת. הוא לא יוכל לעשות קיזוז אוטומטי. אם הוא עושה קיזוז בלי לשלוח התראה, זה אומר שזה לא ייכנס לכאן.

דן אבנון :

אז זה לא ייכנס לכאן, הרי הוא עשה קיזוז וכבר אין חוב.

טנה שפניץ :

למה לוקחים ביטחונות? זה הליך לגביית חוב.

היו"ר אברהם פורז :

רבותיי, חבל על הזמן, זה כל כך פשוט. אתם פשוט לא מאפשרים לי לקדם את הצעת החוק. יש פה רעש ומהומה, וכך אי אפשר לנהל את הישיבה הזאת. לגבי ההתראה, זה ברור שברגע שיוצאת דרישה לתשלום החוב, הכוונה היא גם משפטית וגם לא משפטית, כי יכול להיות שהוא הביא מכתב לערבים שבעל החוב לא משלם את החוב, בלי להגיש תביעה.

איפה אנחנו עומדים?

אתי בנדלר :

עברנו להגדרה של "מקור מוסמך". הגברת שפניץ קראה את פסקה (1), וחבר הכנסת רביץ הביע את תמיהתו האם המדד לעסק מקור מוסמך זה רק העניין של המחזור הכספי. הוא טען שישנם עסקים שהמחזור הכספי שלהם מאד גבוה, ולדבריו הם לא כל כך מוסמכים לצורך החוק הזה, כפי שהוא רואה אותו. לעומת זאת, יש עסקים מאד מאד מכובדים שהמחזור הכספי שלהם יותר נמוך.

היו"ר אברהם פורז :

הגברת שפניץ, האם אנחנו מחייבים מקור מוסמך למסור מידע?

טנה שפניץ :

לא.

אלי מונטג:

זאת שאלה...

טנה שפניץ:

זאת לא שאלה, באמת.

היו"ר אברהם פורז:

תסבירי לנו את העניין של ראיות של מקור מוסמך. אני רוצה להסביר מה זה מקור מוסמך.

טנה שפניץ:

אני רואה לנגד עיניי משבירים, זאת אומרת: גוף גדול שמנהל את העסקים שלו בצורה מוסמכת. הוא רושם סמוך לעשיית הפעולה, והוא יכול להביא את פלט המחשב הזה לבית המשפט. אני סומכת עליו שהוא מדווח פחות או יותר על סמך ניהול עסקים.

היו"ר אברהם פורז:

את מדברת על רשת גדולה של חנויות, לדוגמה?

טנה שפניץ:

כן, חנויות גדולות, ולא המכולת השכונתית שאני לא יודעת בדיוק איך הדברים מתנהלים בה, ואם לדוגמה החנווני רב עם השכן ולכן הוא מדווח עליו.

היו"ר אברהם פורז:

את למעשה בודקת את האמינות של המקור, האם המקור הוא באמת גוף רציני שאפשר לסמוך על הדיווחים שלו.

טנה שפניץ:

עצם המקור צריך להיות אמין, אבל הטלנו חובה על בעל הרשיון, שמותר לו למסור מידע רק כשמצטבר אצלו מידע משלושה מקורות מוסמכים כאלה, כי יכול להיות שבמקום אחד הפקידה היתה עייפה וטעתה לגביו או שטעו בחומר.

היו"ר אברהם פורז:

מר אלטמן, מה קורה בחוץ לארץ?

אמנון אלטמן:

בפועל מסתבר בצורה פרקטית, שחברה מהסוג הזה לא אוספת מידע מהמכולת השכונתית. יחד עם זה, אני מבין שמשרד המשפטים רצה להבטיח שלא תהיינה שמועות או כאילו שמועות.

היו"ר אברהם פורז:

אני לא שואל אותך לגבי דברים פרקטיים או לא, אלא מה קורה בחוץ לארץ בעניין הסטטוטורי. האם חברה שעוסקת בזה בחוץ לארץ, יכולה לאסוף מידע גם ממכולות וגם מתחנות דלק?

אמנון אלטמן :

אני חושב שכן, אבל אני לא בטוח. פרקטית, זה לא קיים.

היו"ר אברהם פורז :

מר זיסבלט, האם אתה יודע על זה משהו?

אלן זיסבלט :

כפי שמר אלטמן אומר, ברוב המדינות שאנחנו באמת בודקים את המצב בהן, כמו: קנדה, ארצות-הברית ואנגליה, אין בעצם הגבלה, כלומר: אתה יכול לאסוף מידע ממני שאתה רוצה, אבל בפועל – ואנחנו דיברנו עם הגורמים הגדולים – משום שיש בכל זאת אחריות כללית לפי החוק TO TAKE ALL STEPS TO ASSURE RELIABLE INFORMATION, הם באמת אוספים מידע רק מהגופים הרציניים, דהיינו: הרשתות המבוססות, הגורמים הפיננסיים השונים וכו'.

באנגליה, למשל, יש הסדר שכל מי שנותן אשראי באופן רגיל וכחלק מעסק, חייב לקבל רשיון כ-CREDIT GRANTOR, ולכן רק הוא יכול להיות מקור. ככלל, אין הגבלה, אבל בפועל הם לא רוצים להסתכן באיסוף מידע מכל מיני גורמים שמוסרים אינפורמציה מפוקפקת, ולכן הם אוספים את המידע רק מגורמים רציניים בהחלט.

היו"ר אברהם פורז :

עכשיו יש לנו בעיה עם העניין הסטטוטורי. אם למשל יהיה דיווח שהוא לא שילם עבור מנה פלאפל, אז בסדר, מה קרה? איך אנחנו עושים את ההבחנה? האם לפי היקף העסקאות?

טנה שפניץ :

הגוף צריך להיות רציני.

היו"ר אברהם פורז :

אבל זאת לא הגדרה משפטית. איך אני מגדיר רצינות משפטית?

טנה שפניץ :

אלי"ף – שהוא מנהל את העסקים שלו לפי "רשומה מוסדית", כפי שכתוב בפקודת הראיות; ובי"ת – אחר כך נצביע על סדר גודל מסוים של עסקאות.

היו"ר אברהם פורז :

אני לא מכיר את פקודת הראיות [נוסח חדש].

ליהי פלדמן :

"רשומה מוסדית" היא "מסמך, לרבות פלט, אשר נערך על ידי מוסד במהלך פעילותו הרגילה של המוסד".

היו"ר אברהם פורז :

מי זה מוסד?

ליהי פלדמן:

"מוסד" זה "המדינה, רשות מקומית, עסק או כל מי שמספק שירות לציבור". כשבאים לבדוק אחר כך את התנאים לקבילותה של אותה רשומה, אנחנו בודקים תנאים לגבי המוסד:

"(א) רשומה מוסדית תהא ראייה קבילה להוכחת אמיתות תוכנה בכל הליך משפטי, אם נתקיימו כל אלה -

(1) המוסד נוהג, במהלך ניהולו הרגיל, לערוך רישום של האירוע נושא הרשומה בסמוך להתרחשותו".

היו"ר אברהם פורז:

גם מכולת שרושמת לצורכי מס הכנסה היא מוסד.

ליהי פלדמן:

מכולות גדולות.

היו"ר אברהם פורז:

למה לא קטנות, אם יש להן קופה רושמת?

ליהי פלדמן:

יש שלושה תנאים.

היו"ר אברהם פורז:

את אומרת שזאת כן רשומה מוסדית, אבל היא לא עומדת בתנאי הגודל.

ליהי פלדמן:

"(2) דרך איסוף הנתונים נושא הרשומה ודרך עריכת הרשומה יש בהן כדי להעיד על אמיתות תוכנה של הרשומה;

(2) היתה הרשומה פלט – הוכח בנוסף, כי –

(하나) דרך הפקת הרשומה יש בה כדי להעיד על אמיתותה; (둘) המוסד נוקט, באורח סדיר, אמצעי הגנה סבירים מפני חדירה לחומר מחשב ומפני שיבוש בעבודת המחשב. " זה כבר מנגנון שלא לכל מכולת יש.

היו"ר אברהם פורז:

במובן הזה, גם מכולת קטנה יכולה לענות להגדרה, אם יש לה קופה רושמת, ואם מדובר בחנווני שהוא מסודר מאד. מה המכשול השני שאתם רוצים להציב? גודל, מחזור.

גלית אבישי:

יש לי שאלה. למה זה נחוץ? הרי אנחנו מחייבים את המערכת הבנקאית ואנחנו מחייבים את חברות האשראי. אם לקוח מתקשר בעסקה עם חברה גדולה, אחת מאלה שמניתם עכשיו, הרי הוא ישלם או באשראי או בצי'ק. במידה שהצי'ק חוזר, המערכת הבנקאית או חברת כרטיסי האשראי יידעו, אז לאיזה צורך נדרש לנו המידע גם מהחברה הזאת?

אתי בנדלר:

הוראת קבע.

היו"ר אברהם פורז :

הנה נותנת הגברת בנדלר תשובה, הוראת קבע .

גלית אבישי :

הוראת קבע נעשית דרך הבנק.

היו"ר אברהם פורז :

אם אני נתתי הוראת קבע, הבנק לא משלם, אלא החוב נצבר אצל חברת החשמל או אצל בזק ולא בבנק. לבנק אין טענה אליי, הוא לא שילם.

יהודה טלמון :

ככל שאתה תשתכנע שיש להכליל מקור מוסמך, לדעתי, אתה צריך לעמוד על תנאי שלישי מצטבר, והוא שהוא נרשם אצל רשם נתוני אשראי, משום שמי יבדוק את מחזור עסקיו ומי יבדוק האם הוא רשומה מוסדית או לא?

היו"ר אברהם פורז :

כן, אבל זה עסק מסובך. אתה הופץ את רשם נתוני האשראי לרשם המדינה.

יהודה טלמון :

למה? אם השופר-סל רוצה למסור נתונים, עליו להירשם אצל רשם נתוני האשראי. רק לרשם נתוני האשראי יש יכולת לבדוק שיש לו מחזור. האם אני אבקש ממנו את אישור רואה החשבון שלו על מחזור עסקיו? זה לא הגיוני.

היו"ר אברהם פורז :

אני לא אומר שאין בזה בעיה, כי יש בעיה.

בתיה מילר :

מאז הצעת החוק המקורית חלה כבר הרחבה מאד גדולה של מקורות המידע. אני לא חושבת שצריכים ללכת לעוד מקורות מידע של מקורות מוסמכים. אם אדם עורך איזושהי קנייה בהיפר-שוק, האם אתה צריך להגיע לשם?

היו"ר אברהם פורז :

מה לגבי חברת חשמל, בזק ועירייה?

בתיה מילר :

אלה מקורות מספיק טובים.

יצחק קמחי:

יכול להיות שאם אתה גר בתל-אביב, תיכנס למחזור עסקים שנתי שאינו נמוך מהסכום שנקבע פה, ואם אתה גר במועצה אזורית בני שמעון לדוגמה, אתה לא נכלל בהגדרה הזאת, בגלל היקף העסקים.

אמנון אלטמן:

אבל דיברו על מיליון דולר לשנה.

יצחק קמחי:

כל חוב לעירייה לפעמים יכול לנבוע גם משיקולים אחרים, למשל: יש מחלוקת על גודל ושטח הדירה, או על גודל המגרש, והחוב תופח, והמחלוקת היא בתום לב ועומדת למבחן משפטי, כאשר כמקור מוסמך המידע הזה הולך להיכנס ולשמש לרעת הלקוח.

היו"ר אברהם פורז:

האינפורמציה הזאת איננה תורה מסיני. תאר לעצמך שכתוב בתיק שלי שלא שילמתי 400 קנסות חנייה בתל-אביב. נניח שעיריית תל-אביב העבירה נתון זה, ואני עומד לעשות במקום כלשהו עסקה מסחרית. האם מי שיקרא את זה, יכול להחליט שהוא לעולם לא יתקשר איתי כי אני לא משלם קנסות חנייה?

יצחק קמחי:

אנחנו לא יכולים לדעת איך מי שמקבל את המידע הזה יעבד אותו ואיזה משקל הוא ייתן לו.

היו"ר אברהם פורז:

בסדר, תסמוך עליו. הוא בן אדם גדול והוא אחראי למעשיו.

יצחק קמחי:

זאת בדיוק השאלה.

היו"ר אברהם פורז:

האם זאת האמת? הוא יידע אותה, והוא יחליט.

דוד תדמור:

מה יועיל הרישום הזה שמוצע פה?

היו"ר אברהם פורז:

האם אתה מדבר על הרישום הנוסף?

דוד תדמור:

כן. מה התועלת שבו?

אתי בנדלר :

אתה כבר השני ששואל את השאלה הזאת.

היו"ר אברהם פורז :

התועלת היא שזה ייתן עוד אינפורמציה.

דוד תדמור :

הרישום של מקור מוסמך שהוצע פה - -

היו"ר אברהם פורז :

לא בא בחשבון, חצי מדינה תצטרך לעסוק ברישומים האלה.

טנה שפניץ :

אבל מצד שני, יכול להיווצר מצב הפוך שאף אחד לא ירצה להירשם.

היו"ר אברהם פורז :

אני מוכרח להודות שיש בעיה עם הגדרת מקור מוסמך.

טנה שפניץ :

אני רוצה לומר שבמידה מסוימת, החשיבות של המקורות המוסמכים ירדה די הרבה, אחרי כל החובות שהטלנו על המערכת הבנקאית וכיוצא בזה. זה נכון שיש נגזרת שלמה שלא בהכרח "בפנים", אבל המשקל ירד.

אני אומר בזהירות שאחד החששות שלי הוא שמקורות מידע יחששו למסור מידע, כי יש להם אחריות על טעויות ועל הוצאת שם רע, כך שגם אם נשחרר אותם מכך, הם עדיין תמיד יצטרכו לשאת בתוצאות אם הם מוסרים מידע על מישהו בצורה לא אחראית. לכן, אנחנו צריכים להיזהר לא להכביד עליהם יתר על המידה.

היו"ר אברהם פורז :

אבל יש לנו עוד בעיה, הגברת שפניץ. אם בעל רשיון מקבל אינפורמציה ממישהו, האם הוא יכול לבדוק האם מחזור עסקיו הוא מעל או מתחת לסכום שנקבע?

דן אבנון :

זאת אחריות שלו.

היו"ר אברהם פורז :

אבל לפני שאני מטיל על מישהו אחריות, אני יכול לשאול את עצמי איזה כלים יש לו.

דוד תדמור :

זה לא שמישהו יפנה אלינו ויאמר: תן לנו למסור לך מידע. הוא רוצה ליצור מוצר שאני ארצה לקנות, ואיך הוא עושה את זה? הוא רוצה ליצור מוצר שיש לו אינפורמציה ממספר המקורות הגדול ביותר. אז הוא הולך לגופים, הוא הולך לחברות הביטוח, הולך לחברות הדלק, ל-UTILITIES ולרשתות, ואומר להם: תנו לי מידע, ואני אתן לכם משהו עבור זה. קודם כל, דבר ראשון שהוא יכול לתת זה מידע, וזה דבר שאנחנו רוצים יותר מכל דבר אחר. הוא עצמו עושה SOLICITATION של מסירת המידע, וכשהוא עושה את זה, הוא יכול לוודא.

אפשר לטפל בבעיה של מקור יותר או פחות חשוב דרך גובה הסכום.

היו"ר אברהם פורז :

אבל איך הוא יידע?

דוד תדמור :

דרך כל מאזן וכל אישור של רואה חשבון. עליו לשמור אצלו אישור של רואה חשבון. האם מס הכנסה יכול לדעת לפי שיעורי חשבון מה היה המחזור שלי? אז הוא יכול לדעת לפי שיעורי החשבון מה היה המחזור.

דן קרני :

רק מנקודת מבט המשתמש העתידי, ברור לחלוטין שאם אני אדע שחברה כלשהי איננה לוקחת אינפורמציה ממקורות טובים, אני לא אתן בה אמון ואני לא אקנה ממנה את המידע, כלומר: כוחות השוק פועלים כאן ויפעלו כאן.

היו"ר אברהם פורז :

האם מישהו רוצה להביע עמדה אחרת? איזה סכום את מציעה לנו למלא פה?

אלי מונטג :

אחרי שנגיע להגדרה של מקור מוסמך - -

היו"ר אברהם פורז :

הנה, ההגדרה היא פה. אנחנו יודעים מה זאת "רשומה מוסדית" כאמור לפקודת הראיות.

אמנון אלטמן :

סכום של מיליון דולר לשנה.

טנה שפניץ :

כמה?

אמנון אלטמן :

10,000,000 דולר. בערך 50,000,000 שקל.

דוד תדמור :

מחזור או נכסים בניהול? כי נכסים בניהול יכולים להיות רלוונטיים. לא תמיד מחזור רלוונטי.

אלן זיסבלט :

האמת היא שלא יכולנו ללמוד זאת מחוץ לארץ, כי בדרך כלל אין להם דבר כזה.

טנה שפניץ :

צריך לראות את סוג העסקים מול העיניים.

אלי מונטג :

כרגע עברנו את ההגדרה של מקור מוסמך. כרגע, לפי הצעת החוק, המידע שמוסר אותו מקור מוסמך הוא בדבר עצם אי פירעון החוב, אחרי שעברו 90 יום.

דוד תדמור :

אבל הוא מוסר מיוזמתו, וזה ההבדל.

היו"ר אברהם פורז :

לא מוטלת עליו חובה למסור.

אלי מונטג :

עד היום הסעיף הזה והמידע בדבר עצם אי פירעון החוב למקור המוסמך, באו על רקע זה שחייבנו גם מוסדות אחרים לדווח על עצם אי הפירעון. ביטלנו את זה מקודם. היום המקור היחיד שאינו מקור ציבורי הוא הבנקאות, והיא מדווחת רק אחרי משלוח התראה. האם לגבי מקורות מוסמכים אתה רוצה שיהיה מידע בדבר עצם אי הפירעון, או רק בדבר משלוח התראה?

טנה שפניץ :

אין עליו חובה.

היו"ר אברהם פורז :

מר מונטג, זה ברור. אני כבר אתן לך תשובה לשאלה הראשונה.

אלי מונטג :

אני מציע לשלוח התראה ושתהיה חובה.

היו"ר אברהם פורז :

לגבי מקור מוסמך, מאחר שאין עליו חובה למסור שום מידע - -

אלי מונטג :

למה אין עליו חובה? אני עכשיו רוצה לשאול את השאלה השנייה, כי זה בדיוק מתקשר אליה.

היו"ר אברהם פורז :

אין עליו חובה. זה על בסיס של קח ותן עם החברה שתקום.

אלי מונטג :

אז אני שואל מה ההבדל, אם מגיעים למצב, לדוגמה, שגם מקור מוסמך ידווח רק אחרי משלוח התראה על אי פירעון החוב? כל מקור מוסמך רוצה לגבות את החובות המגיעים לו, בדיוק כמו המערכת הבנקאית או חברת כרטיסי האשראי.

היו"ר אברהם פורז :

למה אני צריך לתבוע את זה ממנו?

אלי מונטג :

אנחנו נגיד שמקור מוסמך – ויוגדר כפי שיוגדר – תהיה עליו חובה לדווח על משלוח התראה כזאת, כשעברו 45 יום מיום אי התשלום.

היו"ר אברהם פורז :

לא, אנחנו לא רוצים להטיל את זה עליו.

אלי מונטג :

למה לא?

טנה שפניץ :

אם זה טיעון כדי להוריד מהבנקים את החובה הזאת, בסדר.

אלי מונטג :

לא, זה טיעון שנובע מהסיבה שהוחלט לפני שנה וחצי להרחיב את המקורות, על מנת לייעל את השימוש בכלי הזה.

דוד תדמור :

אתה מטיל חובה, כשאתה כמחוקק מגיע למסקנה שיש לו אינסטיטה למסור מידע, שאם לא יימסר, השירות לא יוכל לקום. זה לא המצב כאן.

היו"ר אברהם פורז :

הגברת שפניץ והגברת בנדלר, אנחנו ניקח מחזור עסקים שאינו נמוך מ-25,000,000 שקל בשנה.

טנה שפניץ :

האם זה סביר?

דוד תדמור :

ניתן לאפשר בתקנות את שינוי הסכום, והתקנות יהיו באישור הוועדה.

היו"ר אברהם פורז :

ובאישור הוועדה, השר רשאי לשנות את הסכום.

טנה שפניץ :

אלן זיסבלט אומר שהסכום הוא נמוך.

היו"ר אברהם פורז :

גוף שמחזור עסקיו השנתי עומד על 25,000,000 שקל הוא מספיק גדול.

חנה הופנונג:

בהצעה החדשה, מעבר להגדרה של מקור מוסמך, תוקן סעיף 2 שקובע ש"אדם לא יאסוף, יחזיק, ינהל או ימסור נתוני אשראי אלא לפי חוק זה". זה די סותר את חוק הגנת הפרטיות.

היו"ר אברהם פורז:

בוודאי שכן, זה כל הסיפור. החוק הזה בהחלט סותר את חוק הגנת הפרטיות.

חנה הופנונג:

אולי לא ניסחתי את שאלתי היטב, חבר הכנסת פורז. לאור סעיף 2, מה צריך לעשות תאגיד בנקאי שאוסף לעצמו נתוני אשראי, שלא למטרה של מסירה לאחר, וככזה הוא נרשם אצל רשם מאגר המידע? תוקן הנושא של מסירה רק לעוסק, אבל הנושא של איסוף מהווה בעיה.

טנה שפניץ:

אני מבינה את הבעיה. אם הבנק אוסף לעצמו סוג מסוים של מידע שלא לצורך מסירה, הוא צריך להיות חופשי מהחוק הזה.

חנה הופנונג:

אבל צריך לדאוג שהניסוח יבהיר את העניין.

היו"ר אברהם פורז:

אני אומר את זה לפרוטוקול. גם היום אתם עושים את זה, האם אתם לא אוספים מידע?

טנה שפניץ:

אני הבנתי את הבעיה.

היו"ר אברהם פורז:

אתם תוכלו לעשות את זה גם בעתיד.

חנה הופנונג:

אז רק תתקנו את זה.

היו"ר אברהם פורז :

בהצגת החוק במליאה נאמר את זה.

במה עוד נותר לנו לדון? סיימנו לדון במידע השלילי. אם תגלו ששכחנו משהו, נוכל לחזור לדון בו.

רבתיי, השעה 11:25. אנחנו נצא להפסקה של עשר דקות, ונמשיך בישיבה.

(הישיבה לא התחדשה)